

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)
den 11 juli 1996 *

I mål T-271/94,

Eugénio Branco Ld.^a, bolag bildat enligt portugisisk rätt, Lissabon, företrätt av advokaten Bolota Belchior, Vila Nova de Gaia, med delgivningsadress i Luxemburg vid advokatbyrån Jacques Schroeder, 6, rue Heine,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Ana Maria Alves Vieira, rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómes de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av ett beslut som påstås ha fattats av svaranden och delgivits genom en skrivelse från Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (avdelningen för ärenden avseende Europeiska socialfonden) av den 25 maj 1994 och genom skrivelse från svaranden av den 16 juni 1994,

* Rättegångsspråk: portugisiska.

om, för det första, avslag på en ansökan om utbetalning av det återstående beloppet av de finansiella stöd som beviljades sökanden av Europeiska socialfonden för två utbildningsprogram, och, för det andra, minskning av dessa stöd och återkrav av förskott som tidigare har utbetalats av Europeiska socialfonden och portugisiska staten,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden R. Schintgen, samt domarna R. García-Valdecasas och J. Azizi,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören B. Pastor,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 4 juni 1996,

följande

Dom

Relevanta bestämmelser

- 1 Enligt artikel 1.2 a i rådets beslut 83/516/EEG av den 17 oktober 1983 om Europeiska socialfondens uppgifter (EGT nr L 289, s. 38) skall denna delta i finansiering av verksamheter som rör yrkesutbildning och yrkesvägledning. Enligt artikel

5.1 i samma beslut beviljas stöd från Europeiska socialfonden (nedan kallad ESF) för 50 procent av de stödberättigade utgifterna utan att överskrida det belopp med vilket den berörda medlemsstatens myndigheter bidrar.

- 2 I artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2950/83 av den 17 oktober 1983 om tillämpning av beslut 83/516/EEG om Europeiska socialfondens uppgifter (EGT nr L 289, s. 1, nedan kallad förordningen) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå], uppräknas de kostnader som kan berättiga till stöd från ESF.
- 3 Om ESF har beviljat en ansökan om finansiering medför det, enligt artikel 5.1 i förordningen, att ett förskott som motsvarar 50 procent av stödet utbetalas den dag som utbildningen är avsedd att påbörjas. Enligt artikel 5.4 skall ansökan om utbetalning av det återstående beloppet innehålla en utförlig rapport om innehållet, resultatet och de finansiella aspekterna av verksamheten i fråga. Den berörda medlemsstaten skall vitsorda att de uppgifter som ingår i ansökan om utbetalning är korrekta vad gäller fakta och bokföring.
- 4 Enligt artikel 7.1 i förordningen kan såväl kommissionen som den berörda medlemsstaten kontrollera stödets användning. I artikel 7 i kommissionens beslut 83/673/EEG av den 22 december 1983 om förvaltningen av Europeiska socialfonden (EGT nr L 377, s. 1, nedan kallat beslut 83/673) föreskrivs att en medlemsstat som undersöker användningen av ett stöd på grund av misstänkta oegentligheter utan dröjsmål skall meddela kommissionen detta.
- 5 Slutligen kan kommissionen enligt bestämmelserna i artikel 6.1 i förordningen om ESF: s stöd inte används enligt de villkor som har fastställts genom beslutet om beviljande, innehålla, minska eller dra in stödet efter att ha berett den berörda medlemsstaten tillfälle att framföra sina synpunkter. I artikel 6.2 föreskrivs att de belopp som har betalats ut men som inte har använts enligt de villkor som har

fastställts genom beslutet om beviljande skall återkrävas, och att eftersom medlemsstaterna betalar in de belopp till kommissionen som de som är ekonomiskt ansvariga för verksamheten skall återbetala, övertar de gemenskapens rättigheter.

Bakgrunden till målet

- 6 Svaranden har, genom beslut som Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (avdelningen för ärenden avseende Europeiska socialfonden, nedan kallad DAFSE) delgav sökanden den 31 april respektive den 27 maj 1987, beviljat två stöd på 11 736 792 ESC (ärende nr 870302 P3) och 82 700 897 ESC (ärende nr 870301 P1), för utbildningsprogram.
- 7 Den 24 juli 1987 erhöll sökanden ett förskott med tillämpning av artikel 5.1 i förordningen.
- 8 När utbildningen, som varade mellan den 1 januari 1987 och den 31 december 1987, hade avslutats, ansökte sökanden om att DAFSE skulle utbetala återstoden av stödbeloppet.
- 9 Genom två skrivelser av den 24 april 1989 meddelade DAFSE svaranden att den hade innehållit utbetalningen av det återstående beloppet i enlighet med artikel 7 i beslut 83/673.
- 10 Den 30 juli 1990 meddelade DAFSE svaranden att den ansåg att vissa utgifter inte var stödberättigande och att den hade gett tillstånd till återbetalning av motsvarande belopp som hade utbetalats till sökanden som förskott.

- 11 Genom två skrivelser av samma datum, som nådde adressaten påföljande dag, anmodade DAFSE sökanden att inom en tidsfrist av tio dagar återbetala de förskott på 1 535 946 ESC (ärende 870302 P3) och 4 399 475 ESC (ärende nr 870301 P1), som hade utbetalats av ESF, och på 1 256 683 ESC (ärende nr 870302 P3) och 3 599 570 ESC (ärende nr 870301 P1), som hade utbetalats av den portugisiska staten såsom nationellt bidrag. I beslutet om återbetalning angavs att detta inte på något sätt förhindrade ändringar som skulle kunna komma att bli nödvändiga till följd av undersökningar genomförda av de behöriga organen och, avseende ärende nr 870301 P1, ett beslut av svaranden.
- 12 Genom försändelser av den 13 september 1993 delgav DAFSE sökanden de två besluten nr 82/93 och nr 84/93 av den 1 september 1993. I dessa gjorde DAFSE gällande att den hade övertagit sökandens rättigheter och hotade sökanden med indrivning om den inte inom åtta dagar återställde de belopp som DAFSE hade återbetalat till svaranden.
- 13 Genom en skrivelse av den 12 maj 1994 begärde sökanden att DAFSE skulle upplysa den om skälen till att svaranden ännu inte hade fattat något beslut avseende dessa ärenden.
- 14 Den 25 maj 1994 sände DAFSE följande skrivelse till sökanden:

”...

1. Förvisso skall, enligt artikel 6 i rådets förordning (EEG) nr 2950/83 av den 17 oktober 1983, det slutliga beslutet avseende ansökan om utbetalning av det återstående beloppet fattas av Europeiska gemenskapernas kommission, som kan innehålla, minska eller dra in fondens stöd om det inte har använts i överensstämmelse med de villkor som har slagits fast genom beslutet om beviljande av stöd.

2. Kommissionen grundar emellertid sitt beslut på resultaten av granskningen av om de uppgifter som ingår i ansökan om utbetalning är korrekta vad gäller fakta och bokföring, som skall vitsordas av medlemsstaten (artikel 5.4 i förordning (EEG) nr 2950/83). Kommissionen anser nämligen att medlemsstaterna är bättre skickade att bedöma om de kostnader som av mottagarna tillskrivs verksamheten i fråga är lagliga, stödberättigande, rimliga och verkliga.

3. På det nationella planet är det DAFSE som, avseende fakta och bokföring, skall vitsorda att uppgifterna i ansökan om utbetalning av det återstående beloppet är riktiga (artikel 2 d i dekret nr 37/91 av den 18 januari 1991). Den kan göra detta själv eller genom en för detta syfte befullmäktigad tredje person med undantag för överfinansinspektionen, som har en egen behörighet för att genomföra finansiell revision.

4. Det är på grund av detta som den verksamhet som har genomförts av bolaget Eugénio Branco inom ramen för ärendena nr 870301 P1 och nr 870302 P3 har blivit föremål för en finansiell revision utförd av överfinansinspektionen.

5. Efter att DAFSE:s tjänstemän på nytt hade granskat de olika ansökningarna om utbetalning av de berörda återstående beloppen, med beaktande av resultatet av den i föregående punkt nämnda revisionen, översände DAFSE sitt beslut angående ansökningarna till kommissionen, genom skrivelserna nr 8241 och nr 8243 av den 30 juli 1990 av vilka kopior bifogas som bilagor.

6. För övrigt översänder kommissionen sitt beslut endast om detta inte överensstämmer med medlemsstatens beslut eller om beslutet om beviljande medför utbetalning av ett visst belopp som utgör det återstående beloppet.

7. Det beslut som medlemsstaten fattade, avseende ansökan om utbetalning av det återstående beloppet i ärendena nr 870301 P1 och nr 870302 P3, var emellertid i detta fall negativt, vilket innebar att DAFSE omedelbart återbetalade till kommissionen de belopp till kommissionen som bolaget Eugénio Branco var skyldigt att betala, såsom de framgick av beslutet (se betalningstillstånden nr 1399/90, nr 1400/90, nr 1401/90 och nr 1402/90, alla av den 30 juli 1990, vilka bifogades skrivelserna nr 8241 och nr 8243).

Det är av denna anledning som kommissionen inte har översänt sitt beslut angående ansökningarna om utbetalning, eftersom medlemsstaten — som har betalat — har övertagit gemenskapens rättigheter i enlighet med artikel 6.2 i förordning (EEG) nr 2950/83 och kommissionen följaktligen har ansett ärendena avslutade.

...”

- 15 Genom en skrivelse av den 30 maj 1994 frågade sökanden svaranden varför denna ännu inte hade fattat något slutligt beslut avseende dessa ärenden.
- 16 Svaranden svarade den 16 juni 1994 med följande skrivelse:

”...

Ni bör informeras om att de portugisiska myndigheterna har meddelat Europeiska socialfonden att ärendena i fråga omfattas av artikel 7 i kommissionens beslut 83/673/EEG av den 22 december 1983, i vilket det föreskrivs:

’Om förvaltningen av en åtgärd för vilken stöd har beviljats är föremål för en undersökning på grund av misstänkta oegentligheter, skall medlemsstaten utan dröjsmål meddela kommissionen detta.’

Eftersom DAFSE (avdelningen för ärenden avseende Europeiska socialfonden) är den officiella samtalspartnern för Europeiska socialfonden i Portugal, har en kopia av Er skrivelse i dag skickats till det organet för att detta skall kunna ge Er alla erforderliga upplysningar.

...”

Förfarande

- 17 Sökanden lämnade in den ansökan som inledde denna talan den 22 juli 1994.
- 18 Genom ett dokument som lämnades in den 29 september 1994 framförde svaranden en invändning om rättegångshinder utan att gå in på själva sakfrågan i enlighet med artikel 114.1 i rättegångsreglerna. Sökanden inkom med yttrande över denna invändning den 10 november 1994.
- 19 Med tillämpning av artikel 64 i rättegångsreglerna frågade förstainstansrätten sökanden, genom en skrivelse av den 9 juni 1995, om denne vid de nationella domstolarna hade ifrågasatt de dokument som DAFSE hade delgett den genom skrivelser av den 30 juli 1990. Förstainstansrätten anmodade även svaranden att inkomma med det/de dokument som innehöll det/de eventuella beslutet/en att inte betala ut det återstående beloppet och att minska stödet som denna hade fattat inom ramen för de omtvistade ärendena.
- 20 Sökanden svarade att den inte hade väckt talan vid de nationella domstolarna.
- 21 Svaranden angav att ”... kommissionen har inte fattat ett formellt beslut att inte utbetala återstående belopp eller om minskning av det, enligt artikel 6 i rådets förordning (EEG) nr 2950/83 ... Medlemsstaten har, via sin mellanhand DAFSE, skjutit upp ansökan om utbetalning av det återstående beloppet i enlighet med artikel 7 i beslut 83/673, eftersom den konstaterat oegentligheter i förvaltningen av den omtvistade utbildningsverksamheten.”

- 22 Genom ett beslut av den 14 juli 1995 beslutade ordföranden på tredje avdelningen att beslutet avseende invändningen skulle anstå till den slutliga domen.
- 23 Senare avdelades referenten till femte avdelningen, som följaktligen tilldelades målet.
- 24 Det muntliga förfarandet ägde rum den 4 juni 1996. Parternas ombud höll sina anföranden och svarade på förstainstansrättens frågor.
- 25 Genom beslut av den 18 juni 1996 avslutade ordföranden på femte avdelningen det muntliga förfarandet.

Parternas yrkanden

- 26 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall
- ogiltigförklara kommissionens beslut, som delgavs sökanden genom skrivelse från DAFSE av den 25 maj 1994 och genom skrivelse från kommissionen av den 16 juni 1994, genom vilket ansökan om utbetalning av det återstående beloppet avgjordes avseende stödet från ESF samtidigt som vissa utgifter som hade lagts fram av sökanden betraktades som icke stödberättigande, och genom vilket sökanden ålades att,
 - a) i ärende nr 870302 P3, återbetala 1 535 946 ESC till ESF och 1 256 683 ESC till portugisiska staten samt inte ta emot beloppen på 991 009 ESC från ESF och på 810 826 ESC från portugisiska staten,

- b) i ärende nr 870301 P1, återbetala 4 399 475 ESC till ESF och 3 599 570 ESC till portugisiska staten samt inte ta emot beloppen på 8 589 002 ESC från ESF och på 7 027 365 ESC från portugisiska staten, samt

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

- 27 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan eller i varje fall ogilla den, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

Sammanfattning av parternas argument och de grunder som de har åberopat

- 28 Svaranden har anfört att talan skall avvisas till följd av att det inte finns någon rättsakt mot vilken talan kan föras vid gemenskapens domstolar och i andra hand att talefristen har löpt ut.
- 29 Enligt svaranden övertar myndigheterna i medlemsstaten i fråga svarandens rättigheter när de kommer fram till att det förekommer oegentligheter och därför återbetalar de förskott till gemenskapen som felaktigt har utbetalats till mottagaren av stödet. Detta övertagande ger de nationella myndigheterna i fråga en exklusiv behörighet att minska ett stöd som de inledningsvis har beviljat. Det är endast om svaranden, trots att medlemsstaten har vitsordat fakta och bokföring i enlighet med artikel 5.4 i förordningen, upptäcker utgifter som är för höga eller oberättigade

som den skall fatta ett motiverat beslut om minskning av stödet. Svaranden kan däremot inte ändra ansökan om utbetalning av det återstående beloppet till fördel för mottagaren av stödet. Det följer av dessa principer att de tvister som kan uppkomma till följd av en minskning som görs av de nationella myndigheterna när de på detta sätt har övertagit svarandens rättigheter skall regleras enligt nationell rätt. Förstainstansrätten är således inte behörig att pröva denna fråga.

- 30 Svaranden har påstått att den i detta fall inte har fattat något som helst beslut som skulle kunna bli föremål för en talan vid gemenskapernas domstolar och att den närmare bestämt inte har fattat något som helst beslut avseende minskning av stödet. Denna typ av beslut skulle ha fattats av DAFSE, eftersom denna utövade den behörighet som den hade övertagit av svaranden.
- 31 Även om det antas att svaranden har fattat sådana beslut skulle dessa ha upptagits i skrivelserna från DAFSE av den 30 juli 1990. En hänvisning till ett eventuellt beslut av de behöriga organen skulle inte innebära att de berövades sin slutgiltiga karaktär, eftersom denna uppgift endast avsåg eventuella ändringar i bokföringen vilka skulle utföras av de behöriga myndigheterna. Av detta följer att sökanden sedan den 1 augusti 1990 var medveten om att den var skyldig att återbetala de omtvistade beloppen. Följaktligen har talan väckts för sent.
- 32 Slutligen är DAFSE:s skrivelse av den 25 maj 1994 och svarandens egen skrivelse av den 16 juni 1994 endast av rent informativ art och utgör således inte beslut mot vilka talan kan föras i enlighet med artikel 173 i EG-fördraget. Även om man skulle anta att dessa skrivelser innefattar beslut, så innehåller skrivelserna endast bekräftelser på det övertagande som sökanden senast kan ha fått kännedom om efter, för det första, DAFSE:s beslut nr 82/93 och nr 84/93 som delgavs sökanden den 13 september 1993 och, för det andra, det indrivningsförfarande som inletts mot denne avseende de omtvistade ärendena. Svaranden har begärt att förstain-

stansrätten skall besluta om bevisupptagning i enlighet med artikel 66 i rättegångsreglerna i syfte att få bekräftat att sökanden faktiskt hade vetskap om att DAFSE hade övertagit rättigheterna och att det var en nationell tvist.

- 33 Sökanden har framhållit att DAFSE: s skrivelser av den 30 juli 1990 härrör från ett nationellt organ och har påstått att de inte kan tillskrivas svaranden.
- 34 Av vissa avsnitt i skrivelserna som innehåller meddelande om undersökningarna ("... efter att ånyo ha granskat ärendet i fråga, har följande utgifter ansetts inte vara stödberättigande ... utan att detta påverkar de ändringar som blir nödvändiga till följd av de undersökningar som görs av de behöriga organen") och, beträffande ärende nr 870301 P1, om ett beslut av svaranden ("... utan att påverka de ändringar ... och det beslut som kommissionen kommer att fatta i detta ärende"), drar sökanden slutsatsen att de utgör rent förberedande handlingar. Sökanden stöder sig i detta avseende på den rättspraxis som finns avseende begreppet rättsakt mot vilken talan kan föras (domstolens dom av den 11 november 1981, IBM mot kommissionen, 60/81, Rec. s. 2639, punkt 8, förstainstansrättens dom av den 10 juli 1990, Automec mot kommissionen, T-64/89, Rec. s. II-367, punkterna 42 och 46) samt på domstolens dom av den 5 december 1963, Henricot mot Höga myndigheten (23/63, 24/63 och 52/63, Rec. s. 439, 455), i vilken domstolen uttalade att ett slutligt beslut förutsätter att de till vilka beslutet är riktat har en möjlighet att klart avgöra att det rör sig om en sådan rättsakt.
- 35 Enligt sökanden förhåller det sig så att dessa skrivelser av den 30 juli 1990 varken innehöll eller antydde några beslut från svarandens sida, eftersom denna inte hade fattat något vid denna tidpunkt. I avsaknad av en inledande rättsakt kan den omtvistade rättsakten inte anses utgöra en bekräftelse.
- 36 Sökanden väntade på resultatet av undersökningarna och svarandens slutliga beslut, men blev aldrig informerad om förekomsten av ett sådant beslut eller av någon utbetalning eller vägran att utbetala. I artikel 5.5 i förordningen föreskrivs att denna information skall ges.

- 37 Sökanden har slutligen angett att den inte känner till någon indrivningsåtgärd som skulle ha vidtagits gentemot denna.

Förstainstansrättens bedömning

- 38 Svaranden har i huvudsak gjort gällande att den inte har fattat något beslut i det föreliggande fallet, eftersom det inte åligger denna att fatta något beslut om minskning av stödet i de fall då den nationella myndigheten anser att vissa utgifter inte är stödberättigande och till kommissionen återbetalar det förskott som felaktigt har utbetalats till sökanden. I ett sådant fall övertar den nationella myndigheten kommissionens behörighet, inbegripet behörigheten att minska ett stöd.
- 39 Detta påstående kan inte godtas. DAFSE har nämligen, liksom varje annan nationell myndighet som är behörig i fråga om finansiering av ESF: s verksamheter, möjligheten att, vid en ansökan om utbetalning av det återstående beloppet i enlighet med artikel 5.4 i förordningen, föreslå en minskning av ett stöd från ESF. Det är dock kommissionen som beslutar avseende ansökningarna om utbetalning av återstående belopp och det är endast denna som är behörig att minska ett stöd från ESF i enlighet med artikel 6.1 i förordningen. Av detta följer att det är kommissionen som i förhållande till mottagaren av stöd från ESF har det rättsliga ansvaret för det beslut genom vilket dess stöd minskas, oberoende av om denna minskning har föreslagits av den berörda nationella myndigheten eller inte (förstainstansrättens dom av den 13 december 1995, kommissionen mot Branco, T-85/94, REG s. I-2993, punkterna 23 och 24).
- 40 Det åligger således kommissionen och inte medlemsstaten att fatta beslut om huruvida de utgifter som lagts fram av mottagaren av stödet överensstämmer med de villkor som har föreskrivits i beslutet om beviljande, varvid medlemsstaten skall samarbeta med kommissionen för att kontrollera att villkoren efterlevs.

- 41 Under dessa omständigheter, och på grund av att kommissionen ensam har behörighet att minska stöd från ESF, kan inte DAFSE överta denna behörighet.
- 42 För övrigt avser det övertagande som åsyftas i artikel 6.2 i förordningen inte den behörighet som ges genom artikel 6.1 utan endast gemenskapens behörighet med anknytning till återbetalning av förskott som har utbetalats felaktigt.
- 43 Medlemsstaten övertar denna behörighet i den utsträckning den betalar in de belopp till kommissionen som den som är finansiellt ansvarig för en verksamhet skall återbetala (artikel 6.2 in fine). Endast de belopp som har utbetalats till mottagaren av stödet och som inte har använts i enlighet med de villkor som slagits fast i beslutet om beviljande medför emellertid återbetalning (artikel 6.2 första meningen). Eftersom bedömningen av om användningen av stödet överensstämmer med villkoren endast åligger kommissionen, innebär detta således att övertagandet förutsätter ett föregående beslut av denna.
- 44 I detta fall skall det prövas om svaranden har fattat ett beslut om minskning av stödet i den mening som avses i artikel 6.1 i förordningen.
- 45 I detta avseende påpekar förstainstansrätten att för att en rättsakt skall betraktas som ett beslut måste de till vilka beslutet är riktat ges en möjlighet att klart inse att det rör sig om en sådan rättsakt (domstolens ovannämnda dom Henricot mot Höga myndigheten, s. 455).
- 46 Det framgår dock inte av DAFSE: s skrivelse av den 25 maj 1994 att svaranden har fattat något beslut om minskning av stödet eller om att det återstående beloppet inte skulle utbetalas. I skrivelsen redogör DAFSE tvärtom för skälen till att kommissionen inte anser sig vara skyldig att fatta ett sådant beslut när den nationella myndigheten, som i det förevarande fallet, själv beslutar att minska stödet. Följaktligen kan man inte tolka skrivelsen så att den innebär att ett sådant beslut delgavs.

- 47 Det förhållandet att det inte föreligger något sådant beslut från svaranden, stöds för övrigt av skrivelsen av den 16 juni 1994. I denna hänvisas nämligen till artikel 7 i beslut 83/673. Denna artikel avser emellertid det fall att stödet är föremål för en undersökning. Av denna skrivelse kan man följaktligen sluta sig till att en undersökning fortfarande pågick den 16 juni 1994 och att svaranden således ännu inte hade fattat något beslut avseende det omtvistade stödet.
- 48 Dessutom kan man inte på grund av att DAFSE har återbetalat en del av det förskott som har utbetalats till sökanden sluta sig till att ett sådant beslut skulle ha fattats, eftersom svaranden inte har begärt en återbetalning av dessa belopp.
- 49 För övrigt har svaranden såväl i sina inlagor som i sina svar på förstainstansrättens skriftliga frågor (se ovan punkt 21) och under det muntliga förfarandet konstant nekat till att den skulle ha fattat ett beslut om minskning av stödet eller om att inte utbetala det återstående beloppet.
- 50 Sökanden har för övrigt inte visat att det föreligger någon annan av svaranden utfärdad rättsakt som skulle ha haft till syfte att förändra det rättsläge som följer av besluten om beviljande av den 31 april respektive den 27 maj 1987.
- 51 Det har följaktligen inte visats att svaranden har fattat något beslut om minskning av stödet eller om att inte utbetala det återstående beloppet.
- 52 Under dessa omständigheter kan förstainstansrätten enbart konstatera att det i det förevarande förfarandet inte föreligger någon rättsakt mot vilken talan kan föras enligt artikel 173 i fördraget.
- 53 I alla händelser, med beaktande av att endast kommissionen har getts behörighet att minska ESF: s stöd, är DAFSE: s beslut av den 30 juli 1990 och den 1 september 1993, om minskning av det nationella finansiella bidraget och föreläggande att

återbetala vissa belopp (se ovan punkterna 11 och 12) av rent nationell karaktär och kan inte till någon del tillskrivas en gemenskapsinstitution. De kan inte kontrolleras av gemenskapernas domstolar, eftersom det är den behöriga nationella domstolen som skall kontrollera giltigheten av nationella åtgärder för verkställande av gemenskapsrättsakter avseende omtvistat stöd. I sådana fall kan den nationella domstolen, i enlighet med artikel 177 i fördraget, hänskjuta frågan om dessa gemenskapsrättsakters giltighet till domstolen.

54 Talan om ogiltigförklaring skall följaktligen avvisas, eftersom det inte föreligger någon rättsakt som kan ifrågasättas enligt artikel 173 i fördraget, utan att det är nödvändigt att pröva svarandens begäran avseende den åtgärd för bevisupptagning som avses ovan i punkt 32.

55 Även om det antogs att talan kan anses vara en passivitetstalan som, i enlighet med artikel 175 tredje stycket i fördraget, riktar sig mot att det inte har fattats något beslut avseende ansökningarna om utbetalning av det återstående beloppet, skulle denna avvisas på grund av att de väsentliga formföreskrifter som föreskrivs i artikel 175 andra stycket i fördraget inte har följts.

56 Av det föregående följer att talan skall avvisas.

Rättegångskostnader

57 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. I enlighet med artikel 87.3 andra stycket i samma rättegångsregler kan emellertid förstainstansrätten även besluta att vinnande part skall ersätta tappande parts kostnader som den vinnande parten har orsakat i onödan eller mot bättre vetande.

- 58 I det föreliggande fallet har svaranden underlåtit att fullgöra sina skyldigheter genom att inte fatta ett beslut avseende ansökan om utbetalning av det återstående beloppet. Svarandens skrivelse av den 16 juni 1994 har enbart medfört förvirring avseende vad som skulle hända med det omtvistade stödet. Slutligen har svaranden utan att framföra något allvarligt menat argument felaktigt vidhållit sin analys trots ovannämnda dom i målet kommissionen mot Branco som berörde samma parter och i vilken det tydligt angavs att denna ensam var behörig att minska stöd från ESF. Dessa förhållanden har tvingat sökanden att ådra sig onödiga kostnader. Följaktligen skall svaranden med tillämpning av artikel 87.3 andra stycket i rättegångsreglerna förpliktas att ersätta alla rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan avvisas.**
- 2) **Svaranden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Schintgen

García-Valdecasas

Azizi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 juli 1996.

H. Jung

R. Schintgen

Justitiesekreterare

Ordförande